

Ақийда дарслари (222-дарс) Дажжолнинг чиқиши (иккинчи мақола)

АҚИЙДА
222-ДАРС

ШАЙХ МУҲАММАД СОДИҚ МУҲАММАД ЮСУФ РОҲИМАҲУЛЛОҲНИНГ
«АҚОИД ИЛМИ ВА УНГА БОҒЛИҚ МАСАЛАЛАР» ВА «СУННИЙ АҚИДАЛАР»
КИТОБЛАРИ АСОСИДА БЕРИБ БОРИЛАДИ.
МАВЗУЛАРНИНГ ТҮЛИҚ МАТНИ БИЛАН ТАНИШИШ УЧУН
КИТОБНИНГ ҲАҚИДА МУРОЖААТ ЭТИШ ТАВСИЯ ЭТИЛАДИ.

19:00 / 03.04.2023 2738

نَع ۙ هُنَّ عُلُوهٌ لِّلْاِيضِ سَنَانٌ نَع
مَلَسَ وَسَوَّهِيَ لَعُوهٌ لِّلْاِيصِّ بِنَلِ
هُوَ طَيِّسٌ اِلَّا دَلَّ بِنَمَسِي لَاق
سَيِّلٌ وَهُوَ نِي دَمْلٌ اَوْ كَم اِلَّا لَجْدَلِ
هُوَ يَلَعُ اِلَّا اِهْبَاقُنَا نَمُبُقَن
اَهُسُرْحَتَنِ نِي فَاَصُّهُ كِي اَلْمَلِ
فُجْرَتَف ۙ عَخْبَسَلِ ابُلْزَنِي فِ
جُرْحِي تَفَجَرَتْ اَلثُّهُ نِي دَمْلِ

يَقِفَانُ مَوْزِفَاكَ لُكْ أَهْنَمَ هَيْلًا

Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Макка ва Мадинадан бошқа ҳар бир юртни албатта, Дажжол оёқ ости қилади. Иккисининг ҳар бир йўлини фаришталар саф бўлган ҳолларида қўриқлайдилар. Шунда у тузли ерга тушади. Кейин Мадина уч марта титрайди ва ундан барча кофир ва мунофиқ у (Дажжол) томон чиқади», дедилар».

Дажжол Мадинаи Мунавварани қўриқлаб турган фаришталарни кўриб, тузли ерда тўхтади. Унинг келганини эшитиб, Мадинадаги барча кофир ва мунофиқлар чиқиб, олдига боришади.

يَضْرَبْنَ أَعْمَ سِيبِ سَأْوَن لَانَع
هَلَلَا لُؤْسَرَرَكْذَ لَأَقُ هُنَعُ هَلَلَا
لَأَجْدَلَا مَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلَلَا يَلَص
عَفَرَوِ هَيْفَضُ فَخَفِةَ أَدَغَاتِ
لُخْنَلَاةَ فِئَاطِ يَفُ هَانَنَظِ يَّتَح
، أَنْ يَفَكِلَ ذَفَرَعِ هَيْلًا أَنْ حُرَامَلَف
أَي: أَنْ لُقْ؟ مَكُنْ أَشْ أَم: لَأَقَف
، ءَ أَدَغَلَأَجْدَلَا تَرَكَذَ هَلَلَا لُؤْسَر
يَّتَح ، تَعَفَرَوِ هَيْفَ تَضُفَخَف

لُخِّن لَإِةَ فِئَاطِ ي فُ هَانَنَظ
ي نُنْفَوْخَ أَلْجِدْلَ أُرِيغَ : لَاقَف
مُكَي فِ أَنْ أَوْجُخَي نِإِ ، مُكَي لَع
جُخَي نِإِو ، مُكَن وَدُ هُجِي جَح أَنَأَف
جِي جَحُ وُزْمَافُ مُكَي فُ تَسَلَو
ي لَع ي تَفِي لَخُ هَل لَأَو ، هِسَفَن
هُنَي عُ طَطَقُ بَاشُ هِنِإِ ، مَلْسُ مَلُكُ
دَبَعُ هُ هَبَشُ أَي نَأَكُ ، ةَئِ فِاطِ
هَكَرْدَأُ نَمَفُ ، نَطَقِ نَب ي زُعُ لَأ
حَتِ أَوْفِ هِي لَعُ أَرْقِي لَفُ مُكُن م
نَي بَ ةَلَخُ جِرَاحُ هِنِإِ ، فِ هَكَ لَأِةَ رُوسُ
أَن ي مَي تَاعَفُ ، قِ ارْعُ لَأَوِ مَاشُ لَأ
هَل لَأِ دَابِعِ أَي ، أَلِ امَش تَاعُ و
، هَل لَأِ لُوسَرِ أَي : أَن لُق . أوتُبُ تَاف
: لَاقُ ؟ ضَرَأُ لَأِ ي فُ هُ تَبَلِ أَمَو

مُؤَيَّوٍ، ۛنَسَكٌ مُؤَيَّوٍ، ۛمُؤَيَّوٍ نُوَعَبْرًا
مِأَيَّوٍ رِئَاسَوٍ، ۛعُجُجَكٌ مُؤَيَّوٍ، ۛرَهَشَك
، ۛلِلْأَلُوسَرِ أَيَّوٍ : ۛنَلُوقٌ . ۛكَمِأَيَّوٍ
ۛنَسَكٌ يَدُّلُ ۛمُؤَيَّوٍ لِكَلَدَفِ
: ۛلِاقٌ ؟ ۛمُؤَيَّوٍ ۛلَصِرْ هِي فِ ۛنِ فِكَتَا
أَيَّوٍ : ۛنَلُوقٌ . ۛرَدَقٌ ۛلْ أُوْرَدَقَا ، ۛل
ي فِ ۛعَارِسِ ۛمُؤَيَّوٍ ، ۛلِلْأَلُوسَرِ
ثِيَعَلَاكٌ : ۛلِاقٌ ؟ ۛضُرَّالَا
يَلَعِ يَتَأَيَّوٍ ، ۛحِيْرَلَا ۛتَرَبَدَتْسَا
ۛبَنُونٌ مُؤَيَّوٍ فِ ۛمُؤَيَّوٍ ۛفِ مَوْقِلَا
رُمُأَيَّوٍ ، ۛلْ نُوْبِي جَتْسَيَّوٍ
ۛضُرَّالَاوٍ ، ۛرَطْمَتَفِ ۛمُؤَيَّوٍ
مِؤَيَّوٍ لَعُحُورَتَفِ ، ۛتَبْنُتَفِ
، ۛرُذُتَنَاكٌ ۛمُؤَيَّوٍ لَوْطَا ۛمُؤَيَّوٍ جِرَاسِ
مُؤَيَّوٍ ، ۛرِصَاوِخٌ ۛمُؤَيَّوٍ ، ۛعُورُضٌ ۛعَبْسَاوٍ

نَوْدُرِيَفْ مُهْوَعْدِيَفْ مَوْقِلَا يِتْأَي
مُهَنْعُ فِرْصُنَيَفْ ، هَلْوَقِ هَيْلَع
سِيَلْ نِيْلِحْمُ مَنُوحْبُصِيَفْ
رُمَيَوُ ، مِهْلَاوْمَأْ نَمُءِيَشْ مِهْيَدِيَابْ
يَجْرُخَأْ : اَهْلُ لُوقِيَفْ ةَبِرْخُلابْ
اهْزُونُكْ هُغَبْتَتَفْ كَزُونُكْ
الْجَرُوعْدِيَّ مَثْلُحْنَلَا بِيَسَاغِيَكْ
هَبِرْضِيَفْ ، اَبَابَشْ ائِلَتْمُ
نِيَتَلْزَجْ هُغَطُوقِيَفْ فِيْسِلَابْ
لِبُقِيَفْ هُوَعْدِيَّ مَثْ ، ضَرَعْلَا ةِيْمَرْ
اَمْنِيَبَفْ ، كَخْضِي هُهَجْوُ لَلَهَتَيَوُ
حِيَسَمْلَا هَلْلا تَغَبْ ذِيَاكِلْ ذَكْ وَه
ةَرَانْمْلَا ذَنْعُ لَزْنِيَفْ اَمَيْرَمَنْبَا
نِيَبَقْشَمْدِي قَرَشْ ، اَضِيَبْلَا
يَلَعْ هِيَفْكَ اَعْضَاوُ ، نِيَتَدُورَهْمُ

هُسْ أَرَأَطْ أَطْ إِذَا ، نِي كَلَمَ هَ حَنْجَا
نَامُجْ هُنْمَ رَدَّحَتْ هَعْفَرِ إِذَاوِ ، رَطِقْ
دِجِي رِفْ أَلْ لُحِّي أَلْفِ ، وُلْ وُلْ لَأَكْ
هُسْفَانَوِ ، تَامْ أَلِ هِسْفَانِ حِيرِ
هُفْرَطْ يَهْتُنِي تُثِيحْ يَهْتُنِي
دَلْ بِأَبِ هَكَرْدِي يَّتَحْ هُبْلَطِي فِ
نَبَا يَسِي عِي تَأِي مُثْ ، هُلْتَقِي فِ
هُنْمْ هَلْ لَأْمُ هَمَّ صَعْدَقْ مَوْقْ مَمِي رَمِ
مُهُتْدِ حِي وَ مِهْ وَجْ وَ نَعْ حَسْمِي فِ
أَمْنِي بَفِ ، هَنْجَلَا يِفْ مِهْتِ أَجْرِدِ
يَسِي عِي لَأْ هَلْ لَأْ يَحْ وَأْ ذِ كِلْ دَكْ وَهْ
نَادِي أَلْ ، يِلْ أَدَابِ عُتْ جَرَّحْ أَدَقْ يِنَا
يَلْ يِدَابِ عُزْرَحْ فِ ، مِهْلَاتِ قِبِ دَحْ أَلْ
جُجْ أَيْ هَلْ لَأْ تُغْبِي وَ ، رُوطَلَا
، نُولْسُنِي بَدَحْ لُكْ نَمْمْ هَوْجْ أَمْ وَ

ةَرِيْحُب ىَلَعْ مُهْلَىْ أَوَا رُمَيَف
،َاهِيَف اَمَن وَبَرْشَيَف ،ةِّيَرْبَط
نَاكَ دَقَل ؛نَوْلُوقَيَف مُهْرَا رُمَيَو
هللَايَبَن رَصْحَيَو .ءَامَّ ةَّرَمِ هَذَوْب
سُأَرَن وَكَي ىَّتَحْ هُبَاخْ صَاو ىَسِيَع
رَانِي دِةِئَامْ نَمَ أَرِيْخْ مِهْدَحْ أَلِ رُوْثَلَا
يَبَنُ بَعْرَيَف ،مُويِلَا مُكْدَحْ أَلِ
لَسْرَيَف ،هُبَاخْ صَاو ىَسِيَعِ هللَا
،مِهْبَاقِرِيَف فَعْنَلَا مِهْيَلَعْ هللَا
سْفَن تَوَمَك ىَسْرَفَن وَحْبُصَيَف
هللَايَبَن طِبْهَيَّ مَثِ ،ةِدِحْ أَو
أَلِ فِضْرَالَا ىَلَا هُبَاخْ صَاو ىَسِيَع
أَلِ رُبْشَعَضْ وَمَضْرَالَا يَفَن وَدِجَي
بَعْرَيَف ،مُهْنَتَن وَ مِهْمَهَزْ هَالَم
ىَلَا هُبَاخْ صَاو ىَسِيَعِ هللَايَبَن

قَانَعَاكَ أَرْيَطُ هَلْ لَأَسْرِي فِ، هَلْ لَأ
مُهُخَّرَطَاتَفْ مُهَلْمَحَاتَفْ، تَخُبْ لَأ
هُهَلْ لَأَسْرِي مُتْ، هَلْ لَأْءَاشُ تُثِيح
أَلْوِرَدَمُ تُثِيْبُ هُنْمُ نُكَيِ أَلْأَرْطَم
يَّتَحْ ضُرْأَلْ أَلْأَسْغَيِ فِرَبْ وَ
لَأَقِي مُتْ، هَلْ لَزَلْ أَلْأَهْكَرْتِي
يُدْرُو، كَتَرَمَتْ يِتِبْنَا؛ ضُرْأَلْ
لُكْأَتِ ذِيْ مُوَيِ فِ، كَتَكَرَبْ
هَنْأَمُرْ لَأْ نَمُ هَبْأَصْغَلْ
كْرَابُيْ وَ، أَهْفُحْ قَبْ نَوْلْ ظُتْ سَيِ وَ
نَمَ هَخُ قَلْ لَأْ نَأْ يَّتَحْ لُسْرْ لَأْ يِ فِ
نَمَ مَأِيْ فِلْ يِفُكَّتَلْ لِبِإِلْ
رَقَبْ لَأْ نَمَ هَخُ قَلْ لَأْ وَ، سَأَنْ لَأْ
يِسْأَنْ لَأْ نَمَ هَلِيْ بَقْلْ يِفُكَّتَلْ
يِفُكَّتَلْ مَنَعْلْ لَأْ نَمَ هَخُ قَلْ لَأْ وَ

مُهْ اَمَنْ يَبَفِ سَان لَان مَزِخَفُ ل ا
ةَبِّي ط اَحِي رُهُ ل ل ا ثَغَبُ ذِ ا ك ل ذ ك
مِه ط ا ب ا ت ح ت م ه ذ خ ا ت ف
ل ك و ن م و م ل ك ح و ر ض ب ق ت ف
س ا ن ل ا ر ا ر ش ي ق ب ي و م ل س م
ر م خ ل ا ج ر ا ه ت ا ه ي ف ن و ج ر ا ه ت ي
ه ا و ر . «ة ع ا س ل ا م و ق ت م ه ي ل ع ف
د و ا د و ب ا و ي ذ م ر ت ل ا و م ل س م

Наввос ибн Самъон розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир куни эрталаб Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам Дажжолни зикр қилдилар. Ул зот уни (овозларини) паслатдилар ва кўтардилар. Ҳаттоки, биз уни хурмолар орасидамикан, деб гумон қилдик. Биз кечки пайт у зотнинг олдиларига борганимизда, ўша ҳолни бизда кўрдилар ва:

«Сизларга нима бўлди?» дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули! Эрталаб Дажжолни зикр қилдингиз. Уни (овозларини) паслатдингиз ва кўтардингиз. Ҳаттоки биз уни хурмолар орасидамикан, деб гумон қилдик», дедик.

«Менинг сизга хавфим Дажжолдан бошқада. Агар у чиқса-ю, мен ичингизда бўлсам, сизларнинг ўрнингизга ўзим унга қарши тураман. Агар у чиқса-ю, мен ичингизда бўлмасам, ҳар киши ўзини ўзи ҳимоя қилади. Аллоҳ ҳар бир мусулмон учун менинг ўрнимда бўлади.

Албатта, у ёш, жуда ҳам жингалаксоч, кўзи бўртиб чиққан. Мен уни худди Абдул Уззо ибн Қатанга ўхшатаман. Сизлардан ким унга эришса, унга қарши Каҳф сурасининг бошланишини ўқисин.

Албатта, у Шом билан Ироқ орасидан хуруж қиладир. Ўнгда ҳам фасод қилади, чапда ҳам фасод қилади. Эй Аллоҳнинг бандалари! Собит бўлинглар!» дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули! Унинг ерда қолиши қандай?» дедик.

«Қирқ кун. Бир кун бир йилчалик. Бир кун бир ойчалик. Бир кун бир ҳафтачалик. Қолган кунлари сизларнинг кунларингизга ўхшаш», дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули! Ўша бир йилга ўхшаш кунда бизга бир куннинг намози кифоя қиладими?» дедик.

«Йўқ. Унинг ўлчовини чамаланглар», дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули! Унинг ер юзидаги тезлиги қандай?» дедик.

«Худди ортидан шамол келаётган ёмғирга ўхшайди. У бир қавмнинг олдига келиб, даъват қилади. Улар унга иймон келтирадилар ва ижобат қиладилар. У осмонга амр қилса, ёмғир ёғади. Ерга амр қилса, набототларни ўстиради. Ўтлаб юрган ҳайвонлари кечқурун уларнинг олдига ўркачи энг узун, елинлари энг тўлган ва қоринлари энг шишган ҳолда келади. Сўнгра у бошқа қавмга келиб, уларни даъват қилади. Улар унга ўзининг гапини қайтарадилар. У улардан қайтиб кетади. Улар қаҳатга учраб, қўлларида молларидан ҳеч нарса қолмайди. У бир хароба ёнидан ўтаётиб, унга:

«Хазиналарингни чиқар!» дейди. Унинг хазиналари, асаларилар подшоҳига эргашгандек, унга эргашади. Кейин бир навқирон кишини чақириб, қилич билан уриб, иккига бўлиб ташлайди. Ҳар бўлак ораси икки ўқ етадиганча бўлади. Сўнг уни чақирса, юзларида кулги барқ урган ҳолда юриб келади. У шу ҳолда турганида, Аллоҳ Ийсо алайҳиссаломни юборади. У киши Димашқнинг шарқий тарафидаги оқ минорадан, бўялган икки хил кийимда, икки қўлини икки фариштанинг қанотига қўйган ҳолда нозил бўлади. Бошини эгса, қатралар тушади. Қачон уни кўтарса, ундан луълуъ каби доналар тўкилади. У кишининг нафасини сезган кофир бўлсаки, албатта ўлади. Унинг нафаси кўзи етган ерга бориб етади. Бас, у зот уни излаб, Боби Лудда топиб, ўлдиради. Кейин

Ийсо ибн Марямнинг ҳузурига Аллоҳ ундан сақлаган қавм келади. Бас, у зот уларнинг юзларини силайди ва уларга жаннатдаги даражалари ҳақида гапирадилар. Шундай бўлиб турганда Аллоҳ Ийсо алайҳиссаломга ваҳий қилиб: «Албатта, Мен уларга қарши уруш қилишга бирортанинг икки қўли етмайдиган бандаларимни чиқардим. Бас, бандаларимни Турга қўрғон қилиб, ўша ерга қўй», дейди. Кейин Аллоҳ Яъжуж ва Маъжужни юборади. Улар ҳар томондан оқиб кела бошлайдилар. Уларнинг аввалгилари Тобария қўли олдидан ўтаётиб, ундаги ҳамма нарсани ичиб юборадилар. Охиргилари ўтаётиб: «Бунда бир вақтлар сув бор эди», дейдилар. Аллоҳнинг набийси Ийсо ва унинг асҳоблари қамал қилинадилар. Ҳаттоки улардан бирига ҳўкизнинг боши бугунги кунда сизларнинг бирингизга юз динор яхши бўлгандан ҳам яхши бўлиб қолади. Бас, Аллоҳнинг Набийси Ийсо ва унинг асҳоблари (ўлимга) рағбат қилиб қоладилар. Шунда Аллоҳ уларга бўйинлари томондан «нағф» - қуртини юборади. Улар бир жон ўлгандек, ўликка айланадилар. Сўнгра Аллоҳнинг Набийси Ийсо ва унинг асҳоблари ерга тушадилар. Улар ер юзида аларнинг ёғи ва сассиғи етмаган бирор қарич ҳам жой топа олмайдилар. Шунда Аллоҳнинг Набийси Ийсо ва унинг асҳоблари Аллоҳга рағбат қилиб қоладилар. Бас, Аллоҳ туянинг бўйнига ўхшаган қушларни юборади. Улар аларни кўтариб олиб бориб, Аллоҳ истаган томонга ташлайдилар. Сўнгра Аллоҳ бир ёмғир юборади. Ундан бирор лойдан ёки жундан бўлган уй панада қолмайди. У ерни ювиб, худди ойнага ўхшатиб қўяди. Кейин ерга: «Самарангни ўстир, баракангни қайтар», дейилади. Ўша кунда одамлар бир анорнинг ўзини еб, пўстлоғини соябон қиладилар. Подаларга барака киритилади. Ҳаттоки бир туянинг сути бир катта жамоа одамларга кифоя қилади. Бир сигирнинг сути бир қабила одамларга етади. Бир қўйнинг сути бир уруғ одамларга етади. Улар шундай ҳолда турганларида, Аллоҳ бир ёқимли шамолни юборади. У уларнинг қўлтиқларидан олиб, ҳар мўмин ва муслимнинг руҳини қабз қилади. Кейин одамларнинг ёмонлари қолади. Улар эшакларга ўхшаш жинсий яқинлик қиладилар. Ана ўшаларнинг бошида қиёмат қоим бўлади», дедилар».

Муслим, Термизий ва Абу Довуд ривоят қилганлар.

Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам Дажжолнинг таги паст, ҳеч нарсага арзимаслигини ҳам айтдилар ва шу билан бирга, унинг фитнаси энг катта фитналигини ҳам таъкидладилар.

«Сизлардан ким унга эришса, унга қарши Каҳф сурасининг бошланишини ўқисин».

Бу ҳақда бошқа ривоятлар ҳам кўп.

Абу Дардо розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Ким Каҳф сурасининг аввалидан ўн оятини ёдласа, Дажжолдан сақланади», дедилар».

Муслим, Абу Довуд ва Термизий ривоят қилганлар. Термизийнинг лафзида:

«Ким Каҳф сурасининг аввалидан уч оятини ўқиса, Дажжол фитнасидан сақланади», дейилган. Бошқа бир ривоятда:

«Ким Каҳф сурасининг охиридан ўн оятини ёдласа, Дажжолдан сақланади», дейилган.

«Эй Аллоҳнинг Расули! Ўша бир йилга ўхшаш кунда бизга бир куннинг намози кифоя қиладими?» дедик».

«Йўқ. Унинг ўлчовини чамаланглар», дедилар».

Яъни кун одатдагидан узоқ бўлиб кетгани учун ҳар йигирма тўрт соатлик вақтни чамалаб, ўшанда лозим бўлган беш вақт намоз ўқилади.

«Бошини эгса, қатралар тушади. Уни кўтарса, ундан луълуъ каби доналар тўкилади».

Яъни Ийсо алайҳиссалом покиза ҳолда тушадилар. У кишидан ғусл ва таҳоратнинг сувлари тўкилиб туради.

«Бас, у зот уни излаб, Боби Лудда топиб, ўлдиради».

Яъни Ийсо алайҳиссалом Дажжолни излаб топиб, Байтул Мақдисдаги Лудд деган жойнинг эшиги олдида қатл қиладилар.

«Шундай бўлиб турганда, Аллоҳ Ийсо алайҳиссаломга ваҳий қилиб: «Албатта, Мен уларга қарши уруш қилишга бирортанинг икки қўли етмайдиган бандаларимни чиқардим. Бас, бандаларимни Турга кўрғон қилиб, ўша ерга қўй», дейди».

Ўша ҳеч ким уларга қарши тура олмайдиган бандалар Яъжуж ва Маъжужлардир.

(Тамом)

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди

Ушбу китоб Ўзбекистон Республикаси Вазирлар Маҳкамаси ҳузуридаги Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2022 йил 22 июлдаги 03-07/5979-рақамли хулосаси асосида чоп этилган.